

Em nợ anh

- "Em nợ anh nhiều lắm, trả cả đời chưa hết đâu!"

Nó biết anh trong một lần cúp học bắt thành, và anh là cái thằng trưởng ban nề nếp tác phong phá bĩnh sự nghiệp vĩ đại của nó.

Mà trốn nhiều thì bị bắt lại nhiều, dần dần nó trở thành "khách quen" của văn phòng, không thèm cúp nữa mà ở hẳn trong văn phòng tán phét với anh. Tán phét mãi rồi thành quen, ngày nào chán học cũng viết giấy phép xin nghỉ 2 tiết cuối rồi tự giác lên văn phòng ngồi. Thân nhau từ bao giờ chẳng biết.

- Tiền ơi có nhớ ví không? Ví thì há miệng ngồi trông tiền về. Tiền đi chẳng giữ lời thề, đi rồi đi mãi có về nữa đâu!

- Lại viêm màng túi đầu tháng à?

- Hiuhiu, anh được thì cho em xin, hay là anh để làm tin trong nhà?

- Thôi cái thơ văn củ chuối kia đi, em còn nợ anh 12 nghìn tám trăm đồng chưa trả kìa!

- Việt Nam đồng làm gì có 800đ? Phét tó vừa thôi!

- Hôm đấy cô đi mua đồ trong siêu thị nhé!

Lấy hẳn 20 nghìn của anh mua gói kẹo chocolate, tiền dư đưa lại hẳn 7 nghìn hai trăm đồng luôn nhé!

- Người đâu mà tính toán chi li thế? Cứ xoen xoét cái mồm mà kể í?

- Không kể để em nuốt luôn à?

- Đồ keo kiệt, hừhừ... Sống trong đời sống cần có một tấm lòng...

Nó dẫu môi, tay cầm bút vẽ bậy lên mặt bàn sạch sẽ

- Tiền giặt mặt bàn gồm tiền nước, tiền điện, tiền Omo, tiền Comfort, cả tiền thuê dây phơi nữa, cứ chịu khó vẽ đi rồi tính hẳn vào tiền nợ nhé! Có nghe câu "Vay chín thì phải trả mười, phòng khi túng lữ có người cho vay" bao giờ chưa?

- Anh... !@&%#*/()...

* * *

- Chết rồi anh oiiiiiii, hết sóng gió này qua đi thì phong ba bão táp khác ập tới rồi, huhu!

- Gì cơ?

- Hôm trước bị phê bình dưới cờ tội ăn vụng giờ lại bị mời phụ huynh vì tội lôi kéo ban cán sự ăn vụng cùng kìa, huhuuuu

- Lại đem xoài vào lớp à?

- Không, hôm nay em đem mít! Bọn nó xin.

- Thảo nào... Hít một phát là biết ngay! Ngày xưa mẹ em có nêm thức ăn cho em không đấy? Hay là ăn nhạt quá nên em mới thiếu muối như thế?

- Anh có tin em cắn anh không? Em tuổi tuất đấy!

- Cứ thử cắn đi, một dấu răng tính tiền một chai cồn, một miếng băng cá nhân, một chai thuốc làm liền sẹo và ba mũi tiêm ngừa dại nhé!

- Không thèm chơi với anh, logic 0.2 và logic 2.0 nó khác nhau nhiều lắm!

* * *

Anh giống như anh lớn của nó, kiên luôn việc làm bạn. Mặc dù anh cũng chẳng "người lớn" hơn nó bao nhiêu nhưng thỉnh thoảng vẫn lấy kinh nghiệm đi trước 1 năm ra mà cho nó ý kiến cá nhân.

Dần dần nó sinh ra thói quen chuyện gì cũng kể cho anh nghe, còn anh thì lúc nào cũng "luôn luôn lắng nghe, luôn luôn xoắn xít" nó, vì hành động cúp học đi "tâm sự tuổi ô mai" của nó khiến anh rất bức, tối về nhắn tin kể lể không được à? Đâu phải quen biết ngày một ngày hai không biết số của nhau đâu?

Nhưng bức thì bức cũng chẳng đuổi nó đi được, sáng anh đi học, nó ở nhà trùm chăn ngủ, chiều anh đi trực thì nó vác xác đến trường vẫn tốt hơn việc nó lang thang đầu đường xó chợ nhiều.

* * *

Có một ngày...

- Này người yêu ơi anh ở chôn naoooooo? Sao không cho ta nhìn thấy bản mặt của nhauuuuuu?...

- Thôi cái ca lệ kia đi, đứng trước mặt em đây này, bị loạn thị à mà không thấy cứ thích hỏi lung tung thế?

- Vớ vẩn, anh nhìn anh đi, tương học sinh mặt phụ huynh, ai mà làm người yêu anh thì đưa đẩy bất hạnh quá thể!

- Giờ anh nói anh thích em em có tin không?

- Thì từ trước đến giờ vẫn thích nhau mà, nhè? Thế bây giờ em nói em yêu anh anh có tin không?

- Lại bày trò gì nữa đây?

- Không, em nói thật mà. Giờ em nói em yêu anh đấy, có tin không thì bảo?

- Hề hề, anh tin...

- Tin thật à?

- ...thì anh là thằng thần kinh có vấn đề!

Nó hậm hực quay mặt đi, vừa đúng lúc tiếng trống tan trường vang lên.

Suốt một tuần sau đó, nó chẳng thèm cúp học nữa, nhờ mẹ viết hẳn đơn xin nghỉ cả tuần, anh nhắn tin cũng không thèm trả lời.

Ban đầu anh còn nghĩ nó đùa dai tí thôi, nhưng đến khi lật sổ báo cáo sĩ số ra, ngày nào ở cột Hs vắng của 11A cũng có tên nó thì anh mới giật mình.

* * *

Nó vươn vai cho tỉnh ngủ rồi để nguyên đầu bù tóc rối chạy xuống mở cửa nhà, mồm làm bầm rửa xả đĩa nào chọn giờ linh thiên quá.

- Sao lại là anh?

- Không anh thì là ai?

- Đi chết đi! Đừng có lượn lờ ở đây nữa, tuổi con đĩa à?

- Dối à? Anh tình nguyện làm đĩa đấy! Rắc vôi đi rồi hết dối nhé! Hêê

Bao nhiêu uất ức trào ra, nó xông vào đâm anh túi bụi.

- Anh lên rừng ở với khi đi! Người ta là con gái đấy, người ta tỏ tình trước đấy, người ta chịu "bất hạnh" đấy, mà anh...huhu...

- Lúc đấy anh chưa nói hết mà! Thần kinh anh có vấn đề rồi mới tin em đấy, được chưa? Nín đi đừng khóc, nước mắt nước mũi đầy áo anh lại ghi nợ bây giờ!

- Anh ơi!

- Ơi!

- Anh yêu em thật à?

- Ủ!

- Anh ơi!

- Ơi!

- Nếu sau này không còn là người yêu của nhau nữa thì anh gọi em bằng gì?

- Vợ!

- Gì???

- Em nợ anh nhiều lắm, trả cả đời chưa hết đâu! Lấy tim anh rồi định trốn tránh trách nhiệm luôn à? Đừng hòng nhé!